

JĒZUS MISIJA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 15:4-7, 11-32; Lūk. 16:19-31; 18:35-43; 19:1-10.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Cilvēka Dēls ir nācis, lai meklētu un glābtu pazudušo.” (Lūk. 19:10).

Ja mums būtu rakstiski jāformulē Jēzus misija, tad vislabākais, ko mēs varētu darīt, būtu atkārtot Viņa paša vārdus: “Meklēt un glābt pazudušo.”

Kas bija pazudis? Tā bija pati cilvēce, kas bija atsvešinājusies no Dieva, pakļauta nāvei un pilna baiļu, vilšanās un izmisuma. Ja nekas netiktu darīts mūsu labā, mēs visi būtu pazuduši.

Tomēr, pateicoties Jēzum, mums visiem ir iemesls cerībai.

“Apgrēkojoties cilvēks atsvešinājās no Dieva, zeme tika atšķirta no Debessīm. Pār šo bezdibeni nebija iespējama nekāda sadraudzība. Bet caur Kristu zeme un Debessis ir atkal savienotas. Ar savu nopelnu Glābējs ir uzcēlis tiltu pār grēka radīto bezdibeni. .. Kristus kritušo cilvēku tā vājumā un bezpalīdzībā savieno ar bezgalīgā Spēka Avotu.” (E. Vaita “Ceļš pie Kristus”, 20. lpp.)

No 1. Mozus grāmatas līdz pat Atklāsmes grāmatai Bībele ir stāsts par Dievu, kas meklē pazudušo cilvēci. Lūka ilustrē šo patiesību, izmantojot trīs svarīgas līdžības: pazudusī avs (Lūk. 15:4-7), pazudušais grasis (8.-10.p.) un pazudušais dēls (11.-32.p.).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. maijā.

Pazudusī avs un pazudušais grasis

Izlasi Lūk. 15:4-7. Kas šeit ir teikts par Dieva mīlestību uz mums? Kāpēc ir tik svarīgi saprast, ka gans bija tas, kas gāja meklēt pazudušo avi? _____

Pasaulē, kas var likties bezrūpīga un vienalīdzīga pret mums, šī līdzība atklāj pārsteidzošu patiesību: Dievs mīl mūs tik ļoti, ka Viņš pats nāks mums pakaļ, lai vestu mūs pie Sevis. Mēs bieži runājam par cilvēkiem, kas meklē Dievu. Patiesībā Dievs meklē mūs.

“Dvēsele, kas nodevusies Kristum, Viņa acīs ir dārgāka par visu pasauli. Pestītājs būtu cietis Golgātas mokas, lai savai valstībai varētu izglābt tikai vienu dvēseli. Viņš ne mūžam neatstās to, par kuru miris. Ja tikai Jēzus sekotāji neizvēlēties Viņu atstāt, Viņš tos stingri turēs Savās rokās.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 483. lpp.)

Izlasi Lūk. 15:8, 9. Šī līdzība ir atrodama tikai Lūkas evaņģēlijā. Pazudušajam grasiņam var būt viena no divām nozīmēm. Pirmā – Jūdeja Jēzus laikā bija pilna trūcīgu ļaužu, un daudzās mājās viens grasis (drahma) varēja būt vairāk nekā vienas dienas alga, ar ko tikko pietika, lai ģimenei nebūtu jācieš bads. Otrā – kā zīmi tam, ka ir precējušās, sievietes nēsāja galvas rotu, kas bija taisīta no desmit grašiem – tā bija milzīga summa, ko trūcīga ģimene bija krājusi ilgu laiku.

Abos gadījumos zaudējums bija nopietns. Tāpēc sieviete, salauzta un dziļās bēdās, iedez lampu (iespējams, ka mājā nebija logu vai arī bija tikai mazs lodziņš), paņēma slotu un apgriezī mājās visu otrādi, kamēr monēta tiek atrasta. Viņas dvēsele ir pilna prieka, kas izlejas arī pār visiem viņas draugiem.

“Grasis, kaut arī tas guļ putekļos un gruzos, ir un paliek sudraba gabals. Īpašnieks to meklē, jo tam ir vērtība. Tieši tāpat katra dvēsele, lai arī grēka dēļ tā būtu degradējusies, Dieva skatījumā ir dārga. Kā monētai ir valdnieka attēls un uzraksts, tā arī cilvēkam pēc radīšanas sākotnēji bija Dieva līdzība un uzraksts. Kaut arī grēka ietekme to visu ir sabojājusi un padarījusi nespodru, katrā dvēselē vēl ir saglabājušās šī ieraksta pēdas. Dievs šādu dvēseli vēlas atgūt un atjaunot tajā savas taisnības un svētuma tēlu.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 194. lpp.)

Mūsdienu zinātne un filosofija apgalvo, ka mēs neesam nekas vairāk kā tikai nejauši radījumi bezjēdzīgā universālā, kas vispār nerūpējas par mums vai mūsu likteni. Kāds pilnīgi atšķirīgs pasaules uzskats ir atklāts šajās divās līdzībās?

Līdzība par pazudušo dēlu. 1. daļa

Visskaistākais stāsts par mīlestības piedodošo raksturu, kāds jebkad ir stāstīts, ir līdzība par pazudušo dēlu (Lūk. 15:11-32). To stāsta tikai Lūka, un to varētu saukt arī par "līdzību par mīlošo tēvu un diviem pazudušiem dēliem". Viens dēls izvēlējās doties svešumā, kur nevalda mājas likumi, atstājot tēva mīlestību. Otrs dēls izvēlējās palikt mājās, bet līdz galam neizprata tēva mīlestību un brāja nozīmi. Līdzību var pētīt septiņās daļās, no kurām četras runā par izšķērdīgo dēlu, divas par tēvu un viena par vecāko brāli.

1. "Dod man" (Lūk. 15:12). Jaunākā dēla lēmums pieprasīt no tēva savu īpašuma daļu nebija nepārdomāta, impulsīva iegriba. Grēks bieži ir rezultāts ilgu laiku perinātām, nepareizi sakārtotām prioritātēm. Jaunākais dēls no draugiem droši vien bija dzirdējis par svešzemju krāšņumu un burvību. Dzīve mājās bija pārāk stingra. Lai arī tajā valdīja mīlestība, tai bija stingras robežas. Svešatne solīja dzīvi bez jebkādiem ierobežojumiem. Tēvs bija pārāk sargājošs, viņa mīlestība – pārāk ietveroša. Dēls gribēja brīvību, un neierobežotas brīvības meklēšana bija sacelšanās sēkla.

2. "Kāpēc es?" (Lūk. 15:13-16) Dēls paņēma visu savu daļu un devās uz "tālu zemi" – tālu prom no tēva mājām. Mīlestības gādīgā acs, likuma aizsargājošais žogs, žēlastības mūžīgie apskāviņi ir sveši tālajā zemē. Tā ir tāla vieta, kur dzīvot "izlaidīgi" (Lūk. 15:13). Grieķu vārds "izlaidīgs" ("asotos") Jaunajā Derībā trīs reizes minēts kā lietvārds: runājot par dzērumu (Ef. 5:18), nepaklausību (Tit. 1:6) un uzdzīvi, kas ietver nodošanos "izlaidībai, kārībām, pārmērīgai vīna dzeršanai, dzīrošanai, žūpošanai un nepiedienīgai elku pielūgšanai" (1. Pēt. 4:3, 4). Šādas bezdievīgas dzīves izpriece atņēma viņam veselību un bagātību, un drīz viņš palika bez naudas, bez draugiem un pārtikas. Viņa greznā dzīve noveda viņu padibenēs. Būdams pastāvīgā badā, viņš atrada cūkgana darbu, un tas jūdam bija skarbs sitiens.

3. "Pieņem mani" (Lūk. 15:17-19). Bet arī izšķērdīgais dēls beidzot saņēmās atgriezties. Tā dēls "attapies" atcerējās vietu, ko sauc par mājām, personu, ko viņš pazīst kā tēvu, un attiecību saiti, ko sauc par mīlestību. Viņš devās atpakaļ uz mājām, sagatavojis runu, lai lūgtu tēvu: "Pieņem mani!" Tas ir, pieņem mani, par ko vien tu vēlies, tikai ļauj man atrasties tava modrā skatiena lokā, tavas mīlestības gādībā. Mājās nekas nav labāks par Tēva sirdi.

Pasaule var likties ļoti valdzinoša. Kādās speciālās pasaules lietās tu sajūti īpašu kārdinājumu, par kurām tev gribas domāt: "Ak, tas jau nemaz nav tik slikti!", lai gan dziļi sirdī tu zini, ka ir gan slikti?_____

Līdzība par pazudušo dēlu. 2. daļa

4. Atgriešanās mājās (Lūk. 15:17-20) bija nožēlas ceļojums. Tas sākās tad, kad viņš "attapās". Ieraugot, kur viņš atrodas salīdzinājumā ar tēva mājām, viņš cēlās un gāja pie sava tēva. Izšķērdīgais dēls atgriezās mājās ar runu, kurai bija četras daļas un kas parāda nožēlas patieso nozīmi. Vispirms ir tēva atzišana – "mans tēvs" (18. p.). Izšķērdīgajam dēlam tagad ir jāpaļaujas un jāuzticas tēva mīlestībai un piedošanai, tieši tāpat kā mums ir jāmācās uzticēties mūsu Debesu Tēva mīlestībai un piedošanai. Pēc tam ir grēka izsūdzēšana – tas, ko izšķērdīgais dēls darīja, nav spriestspējas kļūda, bet grēks pret Dievu un viņa tēvu (18. p.). Trešais ir nožēla – "es vairs neesmu cienīgs" (19. p.). Sava bezvērtīguma apziņa, pretēji Dieva neizmērojamai bagātībai, ir svarīga, lai varētu notikt patiesa nožēla. Ceturtais ir lūgums – "pieņem mani" (19. p.). Pakļaušanās Dieva gribai ir nožēlas galamērķis. Dēls ir atgriezies mājās.

5. Gaidošais tēvs (Lūk. 15:20, 21). Gaidīšana un nomoda stundas, skumjas un cerība sākās ar to brīdi, kad izšķērdīgais dēls pārkāpa mājas sliekšni. Gaidīšanas laiks bija beidzies, kad tēvs ieraudzīja viņu, "vēl tālu esot", un tad "ieželojās par viņu, un, pieskrējis klāt, krita viņam ap kaklu un skūpstīja" (20. p.). Nevienš cits tēls tā neatspoguļo Dieva raksturu kā gaidošais tēvs.

6. Priecīgā ģimene (Lūk. 15:22-25). Tēvs apkampa dēlu, ietērpa viņu jaunās drēbēs, uzvilka viņam pirkstā gredzenu, kurpes kājās un sarīkoja mielastu. Ģimenē bija svētki. Ja atstāt mājas nozīmēja nāvi, tad atgriešanās bija kā augšāmcelšanās, par ko bija vērts priecāties. Dēls bija patiešām izšķērdīgs, bet tik un tā viņš bija dēls, un par katru nožēlojošu dēlu Debesis ir prieks (7. p.).

7. Vecākais dēls (Lūk. 15:25-32). Jaunākais dēls pazuda, dodoties prom no mājām uz tālu zemi; vecākais dēls bija pazudis tāpēc, ka, lai gan viņa ķermenis bija mājās, savā sirdī viņš atradās tālā zemē. Tāda sirds ir dusmīga (28. p.), apsūdzosa un paštaisna (29. p.), kā arī atsakās atzīt brāli. Tā atzīst tikai "tavu dēlu", izšķērdētāju bez rakstura (30. p.). Vecākā dēla attieksme pret tēvu ir tāda pati kā farizejiem, kas apsūdzēja Jēzu: "Šis pieņem grēciniekus un kopā ar viņiem ēd." (2. p.) Tēva pēdējie vārdi vecākajam dēlam atspoguļo Debesu attieksmi pret visiem nožēlojošajiem grēciniekiem: "Bet ir jāliksmojas un jāpriecājas, jo šis tavš brālis bija miris un ir atkal dzīvs, bija pazudis un atkal ir atradies." (32. p.)

Iedomājies sevi vecākā brāļa situācijā. Lai arī cik nepareiza būtu viņa domāšana, kāpēc tas ir tik "saprotams", ka viņš tā jutās? Kā šis stāsts atklāj veidus, kā evaņģēlijs iet tālāk par to, kas ir tik "saprotams"? _____

Zaudētās iespējas

Lai gan Jēzus nāca meklēt un glābt tos, kas bija pazuduši savos grēkos, Viņš nekad nespiež nevienu pieņemt Viņa piedāvāto glābšanu. Glābšana ir bez maksas un pieejama visiem, bet katram ir jāpieņem brīvi pieejamais ticībā, kuras rezultāts ir dzīvošana saskaņā ar Dieva gribu. Vienīgais laiks, kad mēs varam iegūt tādu pieredzi, ir zemes dzīves laiks. Citas iespējas nepastāv.

Izlasī Lūk. 16:19-31. Kāda ir šīs līdzības galvenā vēsts? _____

Šī līdzība ir uzrakstīta tikai Lūkas evaņģēlijā, un tā māca divas lielas patiesības par glābšanu: "šodienas" svarīgums glābšanas procesā un citu iespēju neesamība glābšanai pēc nāves.

Šodien ir glābšanas diena. Līdzība nemāca, ka bagātībai pēc būtības piemīt kaut kas ļauns vai arī ka būt nabagam ir kaut kas labs. Tā māca, ka iespēju būt glābtam un dzīvot glābtam uz šīs zemes nedrīkst palaist garām neizmantoju. Mums nav otras iespējas, vienalga, vai esam bagāti vai nabagi, izglītoti vai neizglītoti. Visi tiek glābti un tiesāti pēc savas atieksmes pret Jēzu šodien, tagad. "Redzi, tagad ir Dieva labvēlības laiks, redzi, tagad ir glābšanas diena." (2. Kor. 6:2).

Līdzība māca arī, ka mūžīgajam atalgojumam nav nekāda sakara ar materiāliem īpašumiem. Bagātais vīrs bija tērpies "purpurā un smalka lina drānās un lepni dzīvoja ik dienas" (Lūk. 16:19), bet aizmirsas svarīgāko dzīvē – Dievu. Tur, kur Dievu neatzīst, netiek ievēroti līdzcilvēki. Bagātā vīra grēks nebija viņa bagātība, bet gan nespēja atzīt, ka Dieva ģimene ir plašāka, nekā viņš bija gatavs to pieņemt.

Nepastāv otras iespējas izglābties pēc nāves. Tātad otra neizbēgamā patiesība, ko Jēzus šeit māca, ir tā, ka pēc nāves vairs nebūs iespēju izglābties. "Tāpat kā cilvēkiem ir nolikts mirt tikai vienreiz, un pēc tam tiesa." (Ebr. 9:27) Vēl šī līdzība rāda cilvēkiem, ka mums ir doti pietiekami pierādījumi tagad, šajā dzīvē, lai izdarītu apzinātu izvēli par vai pret Dievu. Jebkura teoloģija, kas māca par "otro iespēju" pēc nāves, ir liela krāpšana.

Mums patīk runāt par to, cik ļoti Dievs mūs mīl, un par visu, ko Viņš ir darījis un dara, lai mūs glābtu. Tomēr ko šai līdzībai vajadzētu mums mācīt par briesmām, kas draud, pieņemot Dieva mīlestību un glābšanas piedāvājumu kā pašsaprotamu dāvinājumu? _____

Biju akls, bet nu redzu

Jēzus misijas formulējums, ka Viņš ir nācis meklēt un glābt pazudušo, ir apstiprinājums holistiskai kalpošanai. Viņš nāca, lai padarītu vīriešus un sievietes pilnīgus, lai pārveidotu viņus fiziski, garīgi un sociāli. Lūka uzrakstījis divus gadījumus, kas ilustrē, kā Jēzus atjaunoja divu salauztu cilvēku labklājību. Viens bija fiziski akls, otrs – garīgi. Abi bija atstumtie – viens bija ubags, otrs muitnieks. Bet abi vīri bija Kristus glābjošās misijas kandidāti; neviens neatradās ārpus Viņa sirds vai sniedzamības.

Izlasi Lūk. 18:35-43. Ko tas māca par pilnīgu atkarību no Dieva? Kurš no mums reizēm nav iesaucies: "Apžēlojies par mani!"? _____

Marks raksta par vīru vārdā Bartimeju (Marka 10:46). Viņš bija ubags ārpus Jērikas. Viņš bija fiziski slims, sociāli atstumts un nabadzības skarts, bet pēkšņi notika neticamais: "Jēzus, Nācietis iet garām." (Lūk. 18:37) Ticības savijņojumā ubags izsaucās: "Jēzu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!" (39. p.) Ticība neprasa ne acis, ne ausis, ne kājas, ne rokas, bet tikai sirdi, kas savienojas ar pasaules Radītāju.

Izlasi Lūk. 19:1-10. Kas bija "aklais" vīrs šajā stāstā? _____

Tikai Lūka stāsta par Zakhaju – Jēzus pēdējo sastapšanos ar kādu atstumto. Šī tikšanās ar Zakhaju brīnišķīgi piepildīja Kristus misiju meklēt un glābt pazudušo. Zakhajs, pēc pilsētas farizeju domām, bija Jērikas galvenais nodokļu iekasētājs, galvenais grēcinieks. Bet Glābējs meklēja un izglāba galveno grēcinieku. Kādas dīvainas vietas un metodes Jēzus izmantoja, lai paveiktu Savu misiju! Sikomores koks, ziņkārīgs vīrs, kas grib ieraudzīt, kas ir Jēzus, un mīlošs Kungs, kas pavēl vīram kāpt lejā, jo Viņš grib doties uz pusdienām pie viņa. Bet vēl svarīgāk ir tas, ka Jēzum ir jāpaveic atbrīvošanas darbs: "Šodien šim namam pestīšana ir notikusi." (Lūk. 19:9) Tomēr tas nenotika, pirms Zakhajs nebija sakārtojis lietas pareizi (8. p.).

Ir viegli redzēt citu cilvēku kļūdas un nepilnības, vai ne? Bet mēs tik bieži varam būt akli paši pret savām kļūdām. Kādas savas dzīves jomas tev vajadzētu pārskatīt, ko nožēlot un iegūt uzvaru pār to, ko tu jau ilgu laiku esi atlicis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ar pazudušo avi Kristus aino ne tikai atsevišķu grēcinieku, bet arī pasauli, kas ir atkritusi un ko ir sagrāvis grēks.” (E. Vaita “Kristus līdzības”, 190. lpp.)

Par vienas dvēseles vērtību: “Kurš gan var noteikt dvēseles vērtību? Ja vēlies to uzzināt, tad aizej uz Ģetzemani un pavēro Kristu šajās sāpju stundās, kad Viņa sviedri pilēja kā lielas asins lāses. Paskaties uz Pestītāju, kas paaugstināts pie krusta. [...] Krusta pakājē, atceroties, ka Kristus savu dzīvību būtu atdevis arī par vienu grēcinieku, tu apjautīsi vienas dvēseles vērtību.” (Turpat, 196. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Citas reliģijas attēlo cilvēku, kas meklē Dievu, bet kristietība attēlo Dievu, kas meklē: Ādam, kur tu esi? (1. Moz. 3:9) Kain, kur ir tavs brālis? (1. Moz. 4:9) Elija, ko tu šeit dari? (1. Ķēn. 19:9) Zakhaj, kāp steigšus zemē! (Lūk. 19:5) Kāda ir tava personīgā pieredze ar Dievu, kas tevi meklē?

2. Izlasi vēlreiz jautājumu otrdienas tēmas beigās. Kādu liktenīgu kļūdu pieļāva vecākais dēls? Kādi garīgi trūkumi atklājās viņa attieksmē? Kāpēc ir vieglāk parādīt tādu pašu attieksmi, nekā mēs iedomājamies? Sk. arī Mat. 20:1-16.

3. Stāstā par bagāto vīru un Lācaru Jēzus teica, ka, pat ja kāds uzceltos no mirušajiem, atrastos tādi, kas neticētu. Kādos veidos šī līdzība paredzēja, kāda būs dažu cilvēku reakcija uz Jēzus augšāmcelšanos, neskatoties uz spēcīgajiem pierādījumiem?

4. Viens no iespaidīgākajiem Jēzus glābjošās kalpošanas aspektiem ir vienlīdzība, ar kādu Viņš izturējās pret cilvēkiem, tādiem kā aklais ubags un Zakhajs vai Nikodēms un samariete. Krusts vairāk nekā jebkas cits parāda visu cilvēku vienlīdzību Dieva priekšā. Kā šai svarīgajai patiesībai vajadzētu ietekmēt mūsu izturēšanos pret citiem, pat pret tiem, pret kuriem politikas, kultūras, etniskās piederības vai kāda cita iemesla dēļ mums agrāk ir bijušas sliktas jūtas? Kāpēc slikta attieksme ir tik pretēja Jēzum?

5. Salīdzini stāstu par pazudušo dēlu un stāstu par bagāto vīru un Lācaru. Kā šie abi stāsti līdzsvaro viens otru?